

EL

MAGAZÍN

Núm. 282

Divendres, 23 de juny de 2023

MARTÍ BOADA

“Hi ha una cultura urbana que té una animadversió cap al sector primari i que ignora que és bàsic”

AITANA SUCH

ECONOMIA

Les dades desmenteixen els apriorismes sobre la regulació dels lloguers

MÚSICA

Stay Homas i The Tyets se'n van junts a 'La platja', candidata a cançó de l'estiu

ENTREVISTA

“Som un modest homínid, molt arrogant existencialment, conduït per uns governants que per osmosi social invertida arriben al màxim nivell de poder, el pitjor: humanament, èticament i en coneixements. Talment, el món és com una aeronau conduïda per un mandril.” Aquest és un fragment del darrer llibre del reconegut científic Martí Boada, ‘Desemboscant’, una obra en primera persona que recull les seves reflexions sobre el paisatge.

Text: Josep Villarroya
Fotografia: Aitana Such

El prestigiós científic de Sant Celoni Martí Boada, geògraf i doctor en Ciències Ambientals, autor de centenars de publicacions científiques i amb diversos reconeixements, com el Premi Global 500 de la Unesco, acaba de publicar *Desemboscant*, una obra que neix de l'observació de la natura. També acaba de donar part del seu valuós fons documental a l'Ajuntament de Llinars. Boada ha afirmat que el seu treball és conseqüència de molts anys d'observació socioecològica i també és una manera de divulgar la seva recerca naturalística a través de l'art.

Confesso que a vegades tinc dubtes de com referir-me a vostè.

Depèn. Jo soc doctor en Ciències Ambientals, investigador de la Universitat Autònoma. Passa que ara estic jubilat, però soc consultor de la Unesco... A vegades em posen naturista equivocadament (riu)... Però no. Jo, acadèmicament, soc geògraf i doctor en Ciències Ambientals.

Però vostè és molt més que això...

Com que soc premi mundial de Medi Ambient, que és el més notori, he treballat a escala internacional. Al programa de les Nacions Unides pel Medi Ambient, al de reserves de la biosfera de la Unesco... He fet classes a moltes universitats. Des del Canadà fins al programa antàrtic espanyol. He treballat per tot Llatinoamèrica, al Líban, a l'Atlas marroquí, a Sud-àfrica, a Europa....

Diu que està jubilat, però no ho està del tot. Acaba de presentar un llibre.

Sí, i ara l'editorial Planeta vol publicar totes les

meves llibretes de camp. En tinc més de cent i ara publicarà la primera. Es dirà *Del Montseny a Montana* i recollirà la meua etapa a l'Estat de Montana, a la universitat de Missoula.

Com va anar?

Quan vaig fer la tesi doctoral al Montseny vaig veure que s'hi havien plantat uns arbres americans que tenien una demanda de mercat molt important, els avets de Douglas. Quan van arribar els hidrocarburs va baixar la demanda relacionada amb el bosc, el carbó, la llenya... Els masovers van baixar cap a la plana i alguns propietaris van trobar una bona via plantant arbres de fora. Em vaig adonar que aquests arbres plantats a les muntanyes Rocalloses dels Estats Units, aquí, al Montseny, s'escapaven.

Què vol dir?

Normalment aquests arbres de plantacions són infèrtils perquè no es puguin reproduir, però, pujant cap al Turó de l'Home, vaig veure que als prats i la vegetació de matollar hi havia milers d'avets de Douglas. I ara tenim avetoses.

Ha deixat una part del seu llegat a Llinars. Per què?

Perquè a Sant Celoni ja n'hi ha una part molt important. Hi ha un magatzem ple de caixes meves a l'espai de Sant Llorenç de Vilardell. Perquè el meu fons, la gent no se l'imagina. És una cosa de camions i camions... Hi ha una part que està a Arbúcies perquè la meua família ve d'Arbúcies; i la fracció més gran està a Sant Celoni.

Ha parlat de l'abandó de centenars de masies al Montseny. Això ha estat negatiu per al massís?

Al món del conservacionisme hi ha la idea que

MARTÍ BOADA

“Al Montseny, quan han marxat els pagesos, els alzinars i la fageda han augmentat, però s’ha perdut biodiversitat”

tot l’humà és dolent i això porta a fer uns plantejaments que un bosc no es pot tocar, un arbre no es pot tallar... Hi ha una mica de mania al sector primari perquè els pagesos embruten, gasten aigua... Hi ha una animadversió tremenda per part d’una cultura urbana que ignora que el sector primari és bàsic.

Què vol dir?

Com a mínim un ciutadà o una ciutadana del sistema urbà es troba cada dia tres vegades amb el sector primari: l’esmorzar, el dinar i el sopar. Aquell croissant que s’han cruspit o aquell donut, no surt de la fàbrica de donuts... Aquell got de llet, l’han transformat a la indústria però surt de les vaques. El sector primari és indispensable, però la cultura urbana té una reacció de poca simpatia cap al sector.

Si es toca un bosc s’altera la biodiversitat, no?

Aquí, al Montseny, quan han marxat els pagesos, els alzinars han augmentat un 30% i la fageda també, però la biodiversitat ha perdut.

Com pot ser?

Hem perdut espècies enormement comuns. Per exemple, pràcticament ha desaparegut la guatlla, que era un ocell que el senties per aquests sembrats a l’estiu. Han desaparegut les aloses, les cogullades, els cruixidells... La llista és llarguíssima.

Llavors, el creixement dels boscos és negatiu.

Té coses negatives. Si ara anéssim a passejar per aquests alzinars de per aquí no se sent res. Gairebé no se senten ni tudons ni gaigs. Ha baixat la biodiversitat. I busquem l’excusa de la contaminació... Però en part és perquè no hi ha espais oberts.

Per tant, cal reduir boscos?

No dic que hàgim de tornar a l’època dels anys seixanta, però llavors hi havia entre 2.000 i 3.000 arbres per hectàrea i ara n’hi ha 20.000. I es diu

“En els darrers cinquanta anys, hem augmentat la temperatura dos graus al conjunt del Montseny. Clar, aquests boscos, a l’estiu, se’ns moren de sequera i de calor”

una cosa molt inexacta: que com més bosc més aigua. Miri, si vostè a l’eixida de casa seva hi té deu geranis i n’hi posa cent es multiplicarà la demanda d’aigua. Doncs aquí ha passat igual. Se’ns han assecat les fonts, han baixat els cabals dels rius... Per la demanda hídrica pel gran nombre d’arbres. I també per l’augment de temperatura.

Alguna cosa hi tindrà a veure el canvi climàtic...

Molt. L’augment de temperatura aquí està molt ben documentat perquè tenim els registres del Turó de l’Home. En els darrers cinquanta anys hem augmentat dos graus al Montseny. Clar, aquests boscos, a l’estiu, amb aquelles temperatures se’ns moren de sequera i cremats per la calor. Si veiés com els arbres demanen aigua, pobrets! Però, clar, són molts més i hi ha una disputa d’aigua espectacular. I a més, aquests arbres i arbusts es van assecant i han convertit el territori en un polvorí. I si es cala foc... Perquè, a més a més, hem fet una cosa que no havíem fet mai que és construir en aquests boscos. Estan plens d’urbanitzacions. Ara, quan hi ha un incendi és un problema social. És el problema ambiental-social més important que tenim.

El Montseny està pitjor que fa unes dècades?

Jo tinc memòria molt remota perquè el meu avi era carboner. El meu pare feia desembosc i jo anava al bosc amb el meu pare quan devia tenir 5 o 6 anys. I recordo aquests boscos plens de gent treballant-hi. Molts experts d’ara: ecòlegs, biòlegs, forestals, geògrafs... no és que tinguin una idea equivocada, és que no ho han vist, no s’ho imaginin. Tenen la idea que això ha estat sempre una foto fixa. I això no va per aquí. Jo he vist el bosc ple de gent treballant-hi i fent una activitat extractiva notòria. Els mobles, la llenya, el carbó... I els primers interessats que la mamella no deixés de rajar eren els que vivien d’això. Hi ha hagut etapes que potser havien estat abusives, però això s’ha exagerat. Clar, també ha evolucionat la demografia. Som molts més, ens movem molt més...

Massa?

Hi ha un ús social molt gran: les bicicletes de muntanya, els vehicles quatre per quatre, l’excursionisme... La muntanya fa una funció social molt notòria.

Caldria limitar-ne l’accés?

El sistema no pot atendre aquesta demanda social. Hi ha autèntics col·lapses. Miri, fa unes setmanes vaig anar a Collformic i volia pujar al Pla de la Calma, un dels meus territoris preferits, i ara no s’hi pot pujar pas. Em va sorprendre trobar-hi una cadena. De tota manera, ja es veu que s’ha de regular.

Vostè ja denunciava el canvi climàtic fa dècades.

Jo vaig començar a treballar fa més de quaranta anys les manifestacions del canvi climàtic. No és una qüestió de fe. És una realitat. Fa més de quaranta anys, vaig fer les primeres conferències sobre les manifestacions del canvi climàtic en el cas del Montseny. I vaig començar a veure que hi havia coses... Plantes que avançaven la floració, aus que eren només estivals i es quedaven a l’hivern...

No tothom els va fer cas.

Em deien que era un mentider, que no tenia rigor.

I els mateixos que m’ho deien en aquella època ara són els abanderats del canvi climàtic.

Es pot revertir?

El temps de no retorn sembla que és una evidència. Jo sempre havia procurat no almar per què parlar d’apocalipsi en la comunicació és molt negatiu perquè el destinatari, en lloc de motivar-se, desconnecta i mira cap a un altre costat. Però ara hi ha evidències molt grans des de la ciència. I no dic d’aquesta sociologia de barra de bar o aquesta cosa tan poc rigorosa de les tertúlies.

Tan malament estem?

Hi ha un científic que per mi ha estat un exemple de serietat, Paul Ehrlich, de la Universitat de Stanford, que sempre ens deia que no espantéssim els alumnes. Si a un nen o una nena li dius que si no és bon minyó ambientalment no tindrà planeta, és una atrocitat. Ell deia “no espanteu, capaciteu, doneu eines per entendre el moment. Que la gent vegi el moment, que pugui analitzar”. Doncs a primers d’aquest any, Ehrlich va convocar la premsa als Estats Units i va dir: “Hem d’anar a totes perquè els humans estem distrets en beneiteries i estem xerrant la branca on estem asseguts”.

I què podem fer les persones corrents?

La solució passa per un compromís personal en tot. L’alimentació, la mobilitat... El que no s’hi val és allò de dir: “A l’Amazònia que no toquin res però aquí fotem polígons per aquí i polígons per allà”. Urbanitzem cap aquí i cap allà i en canvi signem un manifest perquè a l’Amazònia no toquin res.

El progrés és incompatible amb l’ecologia?

Hi ha formulacions d’economia ecològica de decreixement i ara està sortint un corrent molt important que és la bioeconomia, ben formulada que intenta basar el progrés en no estirar més el braç que la màniga, una econòmica regenerativa. Ara, això té una gran complexitat perquè a vegades, dins de la gravetat, tenim unes reaccions i uns pensaments infantilstes. A vegades diem “aviat acabariem amb això del transport privat”, però els polítics no juguen fort amb això perquè, clar, el drama del nostre territori és que els nostres ecosistemes no segueixen els ritmes electorals. Aquests cicles de quatre anys, des del punt de vista de l’ecologia i el paisatge i les grans planificacions, no van enlloc.

L’èolica i la solar poden ser la solució?

És que la condició humana... Ens ho hauríem de fer mirar. Ja ho deia Eudald Carbonell. Això que ens diguem científicament *homo sapiens* ens ho hem de fer mirar. Hegel ja ho havia explicat. Deia que quan els humans trobem una solució, automàticament sorgeix una força contrària neutralitzant. Tant des de les esquerres com des de les dretes. Ara tu fas un plantejament des del mateix ecologisme que diu que la solució són les energies alternatives com l’èolica i automàticament, al mateix moviment ecologista, sorgeix un efecte neutralitzant que ho mata tot.

El vehicle elèctric pot ser una solució?

El problema més gran que tenim són les emissions de diòxid de carboni que provoquen els hidrocarburs, però la gent no es mobilitza perquè el CO₂ hagi passat de tenir unes 280 unitats per metre cúbic a 450, perquè no ho veiem. No fa pudor, no es veu i tu no mobilitzes ningú per això. Ens mobilitzarem si hi ha un atemptat ecològic evident, un abocament... Però això que és el més perniciós no mobilitza ningú. La mobilitat no és la meua especialitat, però el que tinc clar és el tema del diòxid de carboni. I cada vegada que surt una solució encara que sigui menor, doncs és neutralitzada. I no em veig amb cor de dir amb rigor... Puc parlar amb rigor dels temes que jo he experimentat: canvi climàtic, pèrdua de biodiversitat...

Hi ha temes actuals com l’ampliació del Prat o el quart cinturó...

No ho vull defugir, però aquestes són les preguntes típiques que em feu els periodistes. Són els quatre tòpics que circulen. El que és segur és que la mobilitat ha de canviar. Avions per aquí, avions per allà, cotxes per aquí, cotxes per allà... Ha estat el més negatiu de l’evolució humana.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Que us bombin!

Té tots els ingredients per ser la frase de l'estiu. Ens la direm els uns als altres multitud de vegades a manera de broma. Si la diu un dirigent polític en una roda de premsa, per què no la podem fer servir nosaltres de manera irònica o desenfadada? Al fer-ho i treure-la de context la desarmem i probablement fem bé. L'humor és una bona resposta a una sortida de to de tal calibre. Xavier Trias estava notòriament irritat el dissabte al vespre, cosa que és una emoció ben humana, ja que considerava que li havien pres allò que era seu, una alcaldia que li corresponia gairebé per dret natural. Va tenir una sortida entre patètica i humorística, com de vell fora de control, que li van riure i aplaudir fervorosament els seus. Podia haver dit "aneu a fer punyetes" o bé "que us donin...". Hauria estat el mateix. Ho fem servir sovint en el llenguatge col·loquial en forma de descàrrega o menyspreu en una situació que ens incomoda, però això no ho fa acceptable en el llenguatge públic. Dissabte passat, no era només desqualificar els grups polítics que havien triat legítimament una altra alternativa, també significava menystenir el gairebé vuitanta per cent de la població de Barcelona que no l'havia votat. Li havien fallat les expectatives, gairebé la certesa que ja ho tenia. El problema, com sol passar sovint quan ens sentim frustrats, és que les expectatives eren desmesurades, no s'ajustaven a la realitat, no havia fet la feina necessària perquè fos possible.

En política democràtica, en un sistema representatiu, per assolir el govern cal obtenir una majoria de suports. Governa

qui té la capacitat, la possibilitat d'establir pactes amb altres grups polítics, no qui té un vot més el dia de les eleccions. Aquestes són les regles del joc. Probablement el problema de Xavier Trias va ser una interpretació errònia dels resultats, una lectura equivocada que el va fer creure que ja tenia una cosa que, en realitat, havia d'haver batallat negociant amb grups que li poguessin proporcionar la majoria que no tenia. Un 22 per cent del vot segons com es miri pot ser molt, però no dona per ser investit. La

El que ha passat a Barcelona pot agradar més o menys i se'n pot fer una crítica política. El que no es pot discutir és la seva legitimitat

realitat és que a Barcelona, com gairebé sempre, el vot va ser majoritàriament d'esquerres, clarament. A Trias, només el podia fer alcalde el PSC. I això possiblement passava per un pacte segons el qual es repartirien l'alcaldia. Ho justificava el resultat ajustat i, especialment, que els socialistes tenien altres possibilitats de fer una majoria alternativa, com així es va acabar imposant. Els partits funcionen amb lògica de poder i acostumen a buscar la forma per maximitzar els seus resultats. El que ha passat a Barcelona pot agradar més o menys i lògicament se'n pot fer una crítica política. El que no es pot discutir és la seva

legitimitat. A Girona, s'ha fet el mateix en sentit contrari i ni tan sols els afectats negativament semblen discutir-ho. És tenir molt mala memòria no recordar que a la Generalitat el pacte de govern ja desfet va donar la presidència a Pere Aragonès en detriment de Salvador Illa. O que el 2017 qui va guanyar clarament les eleccions va ser Inés Arrimadas.

Democràcia són regles, respecte als adversaris, però també una actitud tolerant i una contenció en les expressions. Si els partits democràtics donen per bo el llenguatge del populisme de la nova extrema dreta, estem arreglats. S'ha parlat aquests dies de frau, de robatori, d'estafa, d'engany, de maniobres il·legítimes, que ens han pres el que és nostre... Es neguen els fets, s'afirmen mentides notòries, es desqualifiquen els rivals i es posa en qüestió el sistema democràtic. Si no guanyen els meus és que hi ha hagut un frau. És el que fa Trump, Putin, Vox o Díaz Ayuso. No es pot dir seriosament, i quedar-se tan ample, que a Barcelona l'alcaldia és el resultat d'una "operació d'estat" o de l'aplicació d'un nou 155 fent servir com a excusa els vots del Partit Popular. Uns vots, aquests, que eren prou bons i lícits per aprovar pressupostos municipal pel mateix Trias el 2011, o per Artur Mas els de Generalitat el 2012 quan ja el moviment sobiranista s'havia posat en marxa. Ens indigna quan la dreta extrema diu animalades inacceptables i ens irrita que massa gent ho celebri en lloc de censurar-ho. En la pèrdua de papers de Trias, amb la frase de menyspreu que li va sortir de l'ànima, passa exactament el mateix.

Ares Escrivà Cruells

TRES VOLTES REBEL

La felicitat

Del creador del Blue Monday arriba el Yellow Day. Així, si el tercer dilluns de gener es considera la jornada més trista de l'any, el tercer dimarts de juny ha estat el dia de la felicitat i és groc perquè aquest color s'associa, diuen, a l'alegria. La fórmula s'atribueix al psicòleg Cliff Arnall i es basa en paràmetres que, fàcilment, establiríem vostès i jo sense emprar massa més coneixements que la lògica. Simplificant: se'ns suposa contents perquè fa bon temps, hi ha moltes hores de llum que ens permeten socialitzar, s'acosten les vacances i, amb sort, cau la paga extra. La ciència confirma que és una combinació vencedora quan aquests factors es conjuren per activar el quartet hormonal responsable de la satisfacció format per la serotonina, l'endorfina, la dopamina i l'oxitocina. Està vist que ni els de lletres poden menysprear la química. Ara bé, hi ha maneres

de desafiar-la. Ho aconsegueixen els finlandesos que, per sisè any consecutiu, es proclamen com els més joiosos del món encapçalant el rànquing de les Nacions Unides. I no pel clima, evidentment. Els prop de sis milions d'habitants de Finlàndia assumeixen el fred i la foscor i se senten afortunats pel nivell

Hi ha petites coses que ens complauen: des de bufar espelmes fins al silenci del vespre quan la son avança

de vida, la seguretat o el contacte amb la natura. Demostrat: qui no es consola és perquè no vol. Per tant, arribem a la conclusió que tot és posar-s'hi. Com que seria d'il·lusos plantejar-se la recerca de

la felicitat perenne, marquem-nos l'objectiu menys absurd i naïf de reconèixer les petites coses que ens complauen per evitar que passin inadvertides. Entre les meves, les tardes plujoses de sofà i manta o els atacs de riure sense solta ni volta. Fer regals més que rebre'ls –tot i que també–, bufar espelmes i veure com les apaga la meva gent. Les abraçades que escanyen, les carícies oportunes i els petons sentits. Les estones de confidències i els dinars de família carregats de batalletes. Les mirades d'afecte i d'orgull, les trucades sense motiu i les festes improvisades. De vegades, un entrepà de llom amb formatge i altres, una llauana de caragols amb allioli. Un llibre que m'atrapi del matí fins a la nit i el silenci del vespre quan la son va guanyant terreny. Que vostès em lleixin i no decebre'ls. Foteses que, per un moment, solucionen la vida.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Miquel Moreno Gayoso

Hereus del camí estoic

Marc Vintró (1975) és doctor en Filosofia per la UB, amb una tesi sobre aspectes filosòfics presents en la poesia de William Wordsworth, poeta romàntic anglès (1770-1850).

El títol ens pot suggerir un mecanisme freudià d'autorepressió o, potser, l'afirmació de Herbert Marcuse: la cultura és repressió. Sigui com sigui, l'autor ens confessa: "Aquest llibre representa la ràbia continguda que sentim davant d'un món que ofega i ens allunya d'un contacte intens amb la vida. Un món que ens ha superat a tots i per al qual busquem resposta". Una resposta cercada des de la polièdrica visió dels nou contes que conformen l'obra, escrits des d'una òptica estoicista.

A través dels relats ens endinsem en situacions humanes ben diverses: la tendència al suïcidi; el tracte denigrant a un infant que condicionarà la seva solitud adulta; les tèrboles relacions paternofiliales, viscudes com un guió teatral; l'hedonisme d'una promiscua sexualitat; la mirada retrospectiva de l'adult vers una infantesa traumàtica; la relació epistolar entre amics per compartir vicissituds en temps de guerra; el vagareig de dues nenes per salvar la vida en una situació apocalíptica; el comportament d'un artista noctàmbul martiritzat per l'obsessiva recerca de la fotografia

perfecta...

El jurat que concedí a Vintró el Premi Mercè Rodoreda 2022 valorà l'experimentació formal i estilística que aporta singularitat a uns personatges envoltats d'una boira ambigua. Basteix el relat amb elements metaliteraris, distòpies futuristes, pinzellades de ciència-ficció i novel·la negra. Arreu apareixen mirades diverses: una ullada irreverent amb els costums familiars o religiosos; pica l'ullet a una sexualitat desbocada: "Follar i llegir, el cercle perfecte" (pàg. 83); mostra la visió d'un feminisme contestatari en el jovent i resignat al patriarcat en la

dona adulta; albira un realisme funest en descriure situacions alienants i tràgiques... Una escriptura no exempta d'una dolça crueltat en tractar la solitud i els seus efectes psicosocials... Els personatges no intenten canviar la seva realitat, se centren en la seva resposta a les situacions.

Marc Vintró trenca subtilment les expectatives del lector en apropar-se al desenllaç narratiu. Sovint el deixa obert i ens fa nedar en una ambigüitat que obre la porta al sol·liloqui. Nou contes dinàmics, valents, contundents, filosòficament lúcids. Un consell: "Necessito llegir per mantenir la tensió, per nodrir-me i no decaure" (pàg. 77).

UNES GANES SALVATGES DE CRIDAR

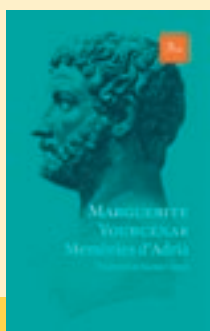
Autor: Marc Vintró Castells

Editorial: Proa

Lloc i any d'edició: Barcelona, febrer de 2023

Pàgines: 224

NOVETATS EDITORIALS

'Memòries d'Adrià'

Marguerite Yourcenar
Ed. Proa

'Un tret a l'aire'

Francesc Puigpelat
Ed. Comanegra (Crims.cat)

'Eutopia'

Llorenç Prats
Pagès Ed.

'El quadern del Paraulògic / 2'

C. Serret i J. Palou / Ara Llibres

'Cònan. Claus vermells'

Robert E. Howard
Ed. Laertes

Un dels grans clàssics de la narrativa del segle XX arriba en una nova i magnífica traducció al català de Jaume Creus que també inclou el *Quadern de notes de les Memòries d'Adrià*, escrit per Yourcenar amb interessantíssimes reflexions sobre el fet d'escriure novel·la històrica. Amb aquesta ens situem a la Roma de l'emperador Adrià, quan aquest sent la mort a prop i escriu una llarga epístola.

La Barcelona del final de la Segona República és l'escenari d'aquesta novel·la, guanyadora del Premi de Novel·la Criminal Margarida Aritzeta-Vila de Creixell. L'anarquisme hi és un dels moviments més potents, ple d'idealistes però també de pistolers. I en aquest context arriba a la ciutat K, de cognom Carrión, que conspira per organitzar un gran atemptat del qual es parli arreu.

Llorenç Prats ha estat fins fa poc professor de la Universitat de Lleida, ara jubilat. Tot i haver escrit diversos llibres acadèmics, aquesta és la seva primera novel·la. Un relat futurista en què es dibuixa un futur de la humanitat compromès per l'amenaça climàtica i una gran desigualtat. La vida del protagonista del relat transcorre en aquesta societat distòpica... o no tant.

El Paraulògic continua essent un fenomen social, sens dubte molt beneficiós per al català. Ara que s'acosten vacances i tindrem més temps per entretenir-nos-hi arriba aquesta segona entrega del llibre del joc. Sopes de lletres, enigmes, endevinalles i jocs que en aquest cas estan pensats per fer en família i incloent-hi els més joves, a petició dels quals ha nascut l'edició.

Una nova història de la sèrie de Conan que arriba al català. En el món d'Hibòria, més aventures del guerrer més temut de la història. En aquest cas, l'acompanyem a ell i a la pirata Valèria, fugint d'un drac enmig de la jungla fins arribar a una misteriosa ciutat. Aquí hauran de lluitar per la seva mateixa supervivència, enmig d'un ambient en què contrasten la riquesa i la decadència.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

282

LÈXIC

Importar a algú una cosa (II)

Continuant amb les expressions sinònimes del verb *importar*, per treure importància a una cosa i per tranquil·litzar els nostres interlocutors, els podem dir: “No és res. Ja passarà”. Semblantment al francès i a l’italià (*Ça ne fait rien; Non fa niente*), usem també: “No pateixis pel copet que m’has donat al cotxe, no hi fa res”. Però en tenim més: no importa, no passa res, està (tot) bé, no et preocupis, no t’hi amoïnis, (no hi ha) cap problema, no n’hi ha per a tant, tant és, és igual, no és gran cosa, tranquil, calma, això és millor que res, no té importància, no és important, etc.

En un context totalment diferent deixem anar un *no t’importa*, resposta seca però convenient per als massa tafaners, que pot prendre altres formes: “No n’has de fer res: no t’interessa” o “No són coses teves”. I cada llengua té la seva manera d’expressar-ho perquè té la seva història i els seus referents culturals, és clar.

Observem un país com Suïssa, plurilingüe i respectuós amb la seva diversitat. Vegem què hi passa. Els francòfons del petit estat dels Alps diuen “Ce n’est pas tes oignons” (literalment ‘no són cebes teves’). Per explicar aquesta expressió s’ha de saber que en argot francès del segle XIX *oignon* designava l’anus i en aquesta mateixa llengua també es diu “Occupe-toi de tes fesses” (‘Ocupa’t del teu cul’). Els germanòfons, ja se sap, prefereixen altres referents: “Das ist nicht dein Bier” (‘No és la teva cervesa’, traduït literalment). Al cantó de Ticino, on es parla italià, el referent són els atributs masculins amagats també rere un nom d’una verdura: “Non sono cavoli tuoi” (‘No són cols teves’) o bé “Fatti i cavoli tuoi” (que significa també ‘ocupa’t de les teves coses, no n’has de fer res’). I, per acabar, en el dialecte baix engiandinès del romanx diuen “Quai nun es teis amulain” (‘No és la teva tau-la de multiplicar’). Un referent ben estrany, oi?

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

EDUCACIÓ

Montse Corderas Espona - Comunicació i Formació

Consells que us motivaran a aprendre anglès

Segurament aprendre anglès sigui un dels reptes que us heu proposat aquest 2023. Però estem a la meitat de l’any i encara no heu trobat el moment per posar-vos-hi. Pot ser?

Dominar un segon idioma –o diversos idiomes– és un dels requisits que més demanen les empreses als candidats que entrevisten. Es parla que el 90% de les ofertes en llocs de treball d’Europa tenen l’anglès com a requisit. I aquest percentatge no sembla que sigui diferent en els propers anys.

Saber un segon idioma incrementa en un 40% les possibilitats de trobar feina, així com obtenir un augment salarial del 20%. Per exemple, a ciutats com Barcelona, el 23% i el 19%, respectivament, de les entrevistes inclouen alguna prova d’idioma.

Alguns consells per motivar-vos a aprendre anglès:

■ 1. ORGANITZACIÓ: ELABORA UN ‘PLANNING’

Si us apunteu a classes, el/la professor/a s’encarregarà d’organitzar el vostre temps. En cas contrari, el millor és que us feu una programació de temes a aprendre i el temps que li dedicareu. Apunteu el vostre *planning* on us sigui més fàcil: agenda, calendari del mòbil... I és important deixar un temps a cada sessió per repassar el que s’ha après.

■ 2. MENYS ÉS MÉS: UNA ESTONETA DIÀRIA

Marqueu-vos un objectiu diari factible i comprometeu-vos a complir-lo cada dia. És infinitament més efectiu dedicar-li una estoneta diària, per exemple uns 20 minuts, que moltes hores seguides.

■ 3. METES REALISTES: LA REGLA DEL 3

És millor aprendre tres paraules –o estructures gramaticals o expressions– al dia i picar-les fins que se us quedin gravades, que intentar abastar una llista llarguíssima de vocabulari en un sol dia. Veureu com a la llarga és molt més efectiu.

■ 4. NO US AUTOENGANYEU: TENIU TEMPS

Aprofiteu qualsevol instant: repasseu mentalment el que va aprendre el dia anterior només obrir els ulls al matí, escolteu música en anglès quan aneu de camí a la feina, canvieu la configuració del mòbil a anglès i practiqueu cada vegada que l’agafeu, escriviu els whatsapps en anglès, llegiu un llibre en anglès abans d’anar a dormir i, fins i tot, practiqueu en veu alta el que heu après mentre us dutxeu! Qualsevol moment val.

■ 5. GAUDIR APRENT

Si deixeu de veure l’anglès com una obligació i el convertiu en una cosa que us agradi, us serà molt més fàcil motivar-vos. Us agrada el cinema? Mireu sèries o pel·lis en anglès. Us encanta la música? Escolteu cançons en anglès. Us apassiona la cuina? Mireu receptes en anglès. Recordeu que la part més important és passar-ho bé mentre apreneu.

Good luck!

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

PETER GABRIEL 'So'

Real World Records, 1986

Els quatre primers discos d'estudi de Peter Gabriel, després de deixar el supergrup Genesis, no van triomfar gaire, potser eren massa experimentals. Aquest *So* és el cinquè i és molt més accessible a tots els públics, amb una barreja de soul i rock de sempre i una intensa presència de la percussió i els teclats, una mica com Genesis. Molt bona música en general i Gabriel es va convertir en una de les grans estrelles del moment. Va ajudar molt la cançó "Sledgehammer", el vídeo de la qual es va poder veure fins a la sacietat per la tele. Es tracta d'un tema de soul inspirat clarament en Otis Redding, igual que "Big Time", que també va de soul. Ara bé, la cançó del disc que potser es va fer més famosa aquí és la romàntica "Don't Give Up", un commovedor duet amb, ni més ni menys, Kate Bush, que sona de meravella. De fet, aquesta cantant no és l'única que

sona al disc. La cançó "In Your Eyes", Gabriel la interpreta amb Youssou N'Dour, llavors un cantant senegalès completament desconegut. També apareix pel disc Laurie Anderson, la dona de Lou Reed; Steve Copeland, el bateria de The Police; Jim Kerr, de Simple Minds, fent cors, i el productor Daniel Lanois tocant la guitarra. Diuen que aquest any sortirà un nou disc de Peter Gabriel. Ja seria hora, perquè fa 21 anys que no en treu cap amb cançons noves, no sé ben bé per què.

NOTES

Stay Homas i The Tyets se'n van junts a la platja

Ja fa uns quants dies que neixen cançons de l'estiu com bolets. Mai com aquest 2023 hi havia hagut, en l'àmbit nacional, tants *hits* i singles que es publiquin amb el subtítol de *cançó de l'estiu*.

Amb el permís del *Coti per coti*, però, i amb el 50 per cent dels mateixos ingredients, hi ha una peça que té molts números per rebentar les radi-

ofórmules aquests propers dos mesos: *La platja*. No, no és *La platja* de La Iaia, sinó una nova cançó que parla dels ingredients necessaris per passar un estiu com cal: solet, platgeta, guingueta, cerveseta freda, Calippos, festa, amor d'estiu i *Plats Bruts*. El tema és d'Stay

Homas i l'han gravat i produït juntament amb The Tyets amb les mescles a càrrec de Joan Borràs d'Oques Grasses. *La platja* navega entre el reggaeton, el mambo, la batxata i el techno i té tots els ingredients per convertir-se en una de les cançons d'aquest estiu. El tema, a més, va ser inèdit a xarxes i plataformes fins fa quatre dies, ja que només es podia escoltar a l'edició física del nou disc dels Homas, que es va publicar el passat 5 de maig. La tradició dels Stay Homas a l'hora de fer col·laboracions ve de lluny, ja que des que el grup va començar a caminar al març del 2020, en plena pandèmia i des de dalt d'un terrat, han col·laborat amb artistes de renom mundial com Michael Bublè, Manu Chao, Pablo Alborán o Rubén Blades, que pràcticament els va apadrinar. Ara van de bracet amb uns The Tyets que, des d'aquesta setmana, ja són disc d'or gràcies a la gran rebuda del seu recent *Èpic solete*. Visca l'estiu!

EL TEST Txell Rovira (Bloom)

Primer instrument que vas aprendre a tocar? El piano. **Primer grup del qual vas formar part?** Tocava en un combo de l'Escola de Música de Vic. **Primer concert que vas fer en directe?** A la Clota. **Primer disc que et vas comprar?** *Vertigo* d'U2 i *Because of the Times* de Kings Of Leon. **Quants discos tens?** 20 com a molt. **Salva'n tres.** Algun de Jeff Buckley, algun de Power Burkas i algun de PJ Harvey. **Grups o músics de capçalera.** Jeff Buckley. **Un concert (com a públic) per recordar.** Idles a la sala Razzmatazz de Barcelona el 2022.

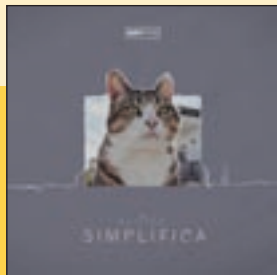
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

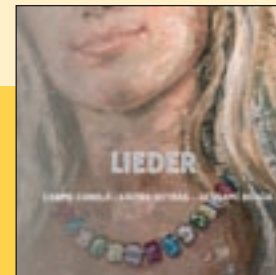
BEALS THE BAND 'Fem un pensa'

Beals The Band és una formació de pop-dance barcelonina que beu d'influències com Coldplay, Bruno Mars, Dua Lipa o Childish Gambino. Va néixer a principis del 2016, va treure un primer disc el 2019, *Use Protection*, i després es va trobar amb una pandèmia que els va estroncar els plans. Ara, però, del tot recuperats del sotrac, hi tornen amb el seu primer disc íntegrament en català on destaquen cançons com *Ara toca viure*, *Jo he decidit* o *Joc fred*, que reflexionen sobre aquest món postpandèmic on moltes coses han canviat per tornar a ser on érem.

KOVITCH 'Simplifica'

Kovitch és un cantant del Vallès Occidental que va començar a escriure lletres de rap l'any 2007, amb només catorze anys. Des de llavors ha fundat diverses formacions (la més reconeguda, Homes Llúdriga, ja dissolta) sempre amb el rap, el hip hop més melòdic i l'R&B d'espina dorsal. Ara torna amb *Simplifica*, un àlbum amb deu temes amb un missatge senzill: fer les coses que t'omplen simplement "perquè sí". I què omple musicalment a Kovitch? Doncs des de trap a dancehall (*Foc i fum*) fins a apostes més agosarades com la cúmbia d'*Escolta*.

XAVIER DOTRAS 'Lieder'

Xavier Dotras és un pianista de jazz que ha editat ja més de mitja dotzena de discos instrumentals sovint en format trio o també acompanyant solistes com Gorka Benítez. En aquesta ocasió, però, ha volgut donar protagonisme a la veu i nou de les deu peces de l'àlbum compten amb la presència d'una d'aquestes dues cantants: Carme Canela o Gessamí Boada. I si el disc es titula *Lieder* és perquè moltes de les peces, tot i partir del jazz, s'acosten al *lied* més íntim i auster. El tema més *lied* del disc és *No em diguessis adeu*, escrit pel pare de Dotras, també músic.

ALEGRIA INTERIOR

Eulàlia Robert, directora de PNL Barcelona

Estem segurs?

En el seu llibre *Estimar el que és (Amar lo que es, Cuatro preguntas que pueden cambiar tu vida*, Ediciones Urano) Byron Katie ens proposa una forma lingüística molt elegant per qüestionar les nostres creences limitants. Normalment una creença (o pensament) va associada a un estat intern determinat (una emoció, un ritme respiratori i cardíac, una contracció o relaxació de certs grups musculars, és a dir “un nus a l'estómac” o “un pes sobre les espatlles”).

Per exemple si jo crec que “la meva amiga no em té en compte quan pren decisions” és molt possible que em senti trista o enfadada, que senti un nus a l'estómac quan penso en la meva amiga i no tingui ganes ni de veure-la, ni de parlar amb ella.

És important tenir present que quan tenim una creença estem convençuts que aquesta creença correspon a “allò que passa a la realitat”. És a dir, estem convençuts que som objectius valorant aquesta situació.

Però com que tota experiència humana és subjectiva, una possible estratègia davant d'una creença limitant, no és confrontar la creença, d'entrada, amb una afirmació oposada, sinó anar qüestionant aquesta creença des de la curiositat. És probable que un tipus determinat de preguntes vagin “estovant” la creença inicial fins que ens trobem en una situació més serena per valorar i acceptar, fins i tot la vàlida de “la creença oposada”.

La pauta de quatre preguntes reflexives que proposa Byron Katie resulta molt interessant, perquè no només ens ajuda a prendre consciència de la nostra creença i del seu possible origen, també ens ajuda a prendre consciència de com ens sentim quan creiem “això” i els avantatges que pot tenir “creure una cosa oposada”.

Utilitzant l'exemple anterior, “la meva amiga no em té en compte quan pren decisions”, aplicarem la pauta.

PRIMERA PREGUNTA

Segur que això és cert?

És probable que si aquesta pregunta es fa des de la curiositat i no des del judici, ja ens faci dubtar del 100% de la seva veracitat.

SEGONA PREGUNTA

Estàs completament segura que la teva amiga no et té mai en compte quan pren decisions?

Segurament davant d'aquesta segona pregunta apareguin records de situacions en què la meva amiga sí que m'ha tingut en compte.

TERCERA PREGUNTA

Com et sents quan creus que la teva amiga no et té en compte quan pren decisions?

És molt probable que, davant aquesta pregunta, la resposta sigui “em sento trista, enfadada, poc reconeguda...”

QUARTA PREGUNTA

Com et sentiries si no creguessis que la teva amiga no et té en compte quan pren decisions, és a dir, si creguessis que sí que et té en compte quan pren decisions?

És probable que la resposta sigui una cosa semblant a “em sentiria millor, més tranquil·la, em sentiria reconeguda, potser una mica alegre”.

Aquesta pauta amb les quatre preguntes ens porta a una reflexió i presa de consciència, més o menys profunda, que canvia la nostra percepció d'una situació de conflicte o d'un sentiment basat en un pensament, i aquest canvi ens permet valorar aquesta situació d'una forma més serena, més flexible i menys emocional. I podria ser que amb aquestes quatre preguntes sentíssim que la nostra amiga sí que ens té en compte.

Podem anotar en un paper algun pensament relatiu a algú que ens “fa enfadar” i tot seguit ens anem fent les preguntes de la pauta i anem apuntant les respostes.

Fem una prova?

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 23-06-2023 al 29-06-2023

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Si vius lluny de la família, projectes un viatge per retrobar-vos. Vols pintar i canviar mobles de casa. Pots coincidir amb un amic de la infantesa de manera molt casual.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

La conjunció Venus/Mart pot portar una mica d'impaciència i també que et sentis més actiu. Bon moment per començar una pràctica esportiva. Retrobament amb un amic o germà.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Si actualment tens dubtes o vius una situació confusa, el teu objectiu serà tenir més certeses. L'economia et preocupa i cerques solucions. Fas alguns canvis dietètics.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Per molts anys! El Sol entra al teu signe i la Lluna estarà creixent. És moment de nous començaments. Assoleixes un grau més de maduració i deixes enrere el que ja no et satisfà.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Període per plantejar-te analitzar alguns errors del passat, sobretot pel que fa al sector de la parella. Sedueixes i no manquen les persones que se senten atretes per tu.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Vols conèixer més gent, ampliant el cercle d'amics i t'apuntes a grups o activitats. Deixa les coses clares i posa atenció als detalls perquè hi ha tendència als obllits.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

El Sol transita per Casa X i et poses les piles en el terreny professional. Si fa temps que has decidit ser pare, en aquest període tens més probabilitats d'aconseguir-ho.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Estàs cansat de la rutina i necessites vacances. Pots tenir un moment tens o un malentès amb algú de la família política. Repts un bon consell d'una persona d'edat avançada.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Pots conèixer algú amb qui es donarà una ràpida connexió i confiança. Repts notícies d'uns diners que et deuen. Cerques fer activitats lúdiques per aïllar-te dels problemes.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Temps de moviment en l'àmbit social i bon moment per exposar el teu treball o els teus talents als altres. Si no tens parella, pots conèixer algú amb intencions serioses.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

A les nits pots experimentar intensos somnis que revelen claus interessants. Si tenies una molèstia de salut sense atendre, et decideixes a cercar un metge o terapeuta.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Podries conèixer una persona compatible i iniciar una relació sentimental. Si tens fills, compartiu temps de lleure i us divertiu plegats. El teu ànim és més optimista.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

APRIORISMES I DADES

Quan l'apriorisme passa per sobre de les dades, augmenta exponencialment la possibilitat d'error. Especialment quan ni tan sols s'ha donat l'oportunitat que algunes mesures hagin pogut demostrar la seva validesa. Això va passar amb la llei catalana que regulava el preu del lloguer. Una vegada més, les dades empíriques mostren resultats favorables d'una mesura que apriorismes i altaveus fortament ideologitzats havien invalidat abans que ni tan sols es poguessin executar.

La llei catalana va tenir un recorregut efímer. Recentment, la legislació estatal es va inspirar en bona part en alguns dels aspectes de la normativa catalana que, paradoxalment, va quedar suspesa per un recurs del mateix govern espanyol. Va ser una suspensió per motius competencials, un pur tecnicisme que contribuïa poc a preservar els interessos d'uns ciutadans sotmesos a unes regles del mercat que els allunyava del dret d'accedir a un habitatge digne. Aquest últim aspecte és rellevant, perquè hi ha lleis superiors, Constitució i Estatut, que assenyalen com a fonamental aquest dret.

Com que els actuals són temps de polarització, cap mesura que no provingui dels postulats més propers és susceptible de ser rebregada. Així va ser amb les lleis d'habitatge. En pocs casos la vella teoria de la mà invisible, del pare del liberalisme Adam Smith, ha quedat més desmentida que en el del lloguer dels habitatges. La teoria ve a indicar que els mercats són tan eficients que acaben per equilibrar els interessos contraposats de l'oferta i la demanda. En el cas dels lloguers, el desequilibri era prou constatable, particularment en determinades poblacions en les quals els preus s'havien arribat a enfilar desproporcionadament. Quan la ineficiència dels mercats és evident, el recurs més a l'abast és la regulació pública per més al·lèrgia que generi en determinats sectors.

Però quan es va produir la regulació, l'al·lèrgia va ser més poderosa que la realitat. La bona es va posar per davant de la ferida i no van faltar veus que van alertar d'un doble risc: que la llei no servís per complir el seu objectiu de reduir els preus i, a més a més, que suposés un desincentiu per als

propietaris i el mercat es fes més petit. Aquest va ser, en bona part, el discurs dominant, tant quan va entrar en vigor la regulació catalana posteriorment suspesa com, més recentment, quan es va aprovar la llei estatal, aquesta sí ara vigent.

L'apriorisme està desmentit per les dades. Almenys així ho revelen estudis, com els que vam elaborar l'Observatori Metropolità de l'Habitatge de Barcelona ara fa un any i, més recentment, l'Institut d'Economia de Barcelona. Tots dos estudis analitzen el comportament del mercat del lloguer durant els aproximadament divuit mesos que va estar vigent la llei catalana de regulació del lloguer. I la resposta als dos grans interrogants plantejats arran de la promulgació d'aquesta normativa és coincident: els preus van baixar lleugerament i, en canvi, l'oferta de pisos de lloguer no es va veure alterada de manera significativa. Aquestes conclusions ja eren conegudes quan, aquest mes d'abril, es va aprovar la llei estatal. En canvi, el missatge que va tornar a escoltar-se i a convertir-se en *mainstream* va ser el mateix: no baixaran els preus

i els propietaris s'espantaran i no posaran els seus pisos a lloguer. Tant era que hi hagués estudis que demostrassin el contrari. Tant era que la legislació estatal tingués més orientació cap a una regulació que afectés els grans tenidors, que són minoria en el mercat del lloguer. El que calia era desqualificar la mesura. I per fer-ho es va acudir a epidèmics apriorismes ideològics i es van aparcar conclusions d'estudis acadèmics independents.

L'estudi de l'Institut d'Economia de Barcelona detecta una reducció d'entre un 4% i un 6% en el preu dels habitatges. Si aquest és un descens suficient o no és un altre debat. El que no mereix un debat, perquè no hi ha base estadística, acadèmica o científica que l'aguanti, és que no hi hagi hagut cap reducció en els preus del lloguer. A més, la comparativa en el nombre de contractes de lloguer firmats durant la vigència de la llei catalana respecte al període anterior mostra que el mercat va tenir un comportament similar. És a dir, no és cert que els propietaris s'espantessin i deixessin de posar els seus habitatges a lloguer amb una consegüent reducció de l'oferta i la immediata alça en els preus. Això és el que han dit els centres d'estudi dels portals immobiliaris, però les seves conclusions difícilment es poden titllar de desinteressades, com sí que se suposa que són els estudis acadèmics.

El que encara no han pogut determinar aquests estudis acadèmics és l'efecte sobre algunes arestes de les normatives que tot just s'estan començant a percebre. Com que la regulació afecta els lloguers convencionals, s'està començant a notar que creix el lloguer de temporada, que no està sotmès a les normatives. Una realitat que hauria de posar les administracions en alerta i començar a plantejar mesures que evitin les trampes que acostumen a seguir tota llei que es fa, com ja recorda el refranyer.

Sigui com sigui, les dades estan desmentint els apriorismes respecte a l'aplicació de les regulacions dels lloguers. I és convenient reiterar-ho perquè el que quedi en l'imaginari no siguin només els missatges interessats que emeten aquells que preferien que no es pogués res.

FREPIK

INDICADORS

Menys inversió estrangera

La inversió estrangera a Catalunya durant el primer trimestre va arribar als 449,6 milions d'euros, xifra que suposa un descens del 34% en comparació amb el mateix període de l'any anterior, segons dades publicades aquest dimarts pel Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. Al conjunt de l'Estat es va produir un increment del 20,3%, tot i que es detecta un descens respecte del trimestre anterior.

Potència en exportació

Les exportacions catalanes van augmentar un 6,1% a l'abril en comparació amb el mateix mes de l'any passat, fins als 8.070,3 milions d'euros, segons dades del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme. Les vendes a l'estranger des de Catalunya representen el 27,1% de l'Estat. L'increment de les exportacions catalanes contrasta amb la dada del conjunt de l'Estat, amb un retrocés del 6,3%.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Sergi Soler Ordeig

'Asteroid City'

De Wes Anderson

El mètode Andersonià

Wes Anderson torna als cinemes amb una pel·lícula que respecta i segueix el seu estil idiosincràtic habitual: una simetria o asimetria amb la càmera que arriba al paroxisme i una metahistòria que es veu i es comenta ella mateixa. Cap sorpresa, doncs; qui sigui fan del seu cinema ho seguirà sent i qui el trobi pretensions en excés no trobarà cap refutació al seu argumentari.

L'obsessió d'aquest cineasta pels dissenys *kitsch*, els personatges tragicòmics, els gags intel·ligents sobre l'estúpid, la intel·lectualitat de la majoria dels temes que es toquen, l'autoconsciència narrativa i visual, els personatges traumatitzats, etc. Tots aquests elements no disten tant de molts altres productes dins el mercat cinematogràfic actual, però és la seva consistència i el seu convenciment que ho fan portar tot a un altre nivell, a un paroxisme que ratlla la neurosi.

En aquest cas trobem una obra coral –un altre aspecte essencial sobre el seu cine– en què un fotoperiodista amb els dits pelats i pare d'uns quants fills para a un poble de l'oest americà perquè el seu fill gran participi en un torneig de nens prodigis. La part diferencial, però, es troba en les intermissions i els parèntesis que plaguen el film d'ironia i metacinema que deriva a *captatios benevolentiae* encoberts dirigits al públic refinat –i tots creiem que ho som, de refinats– dels quals crec que abusa. Malgrat tot, a la seva manera,

a *Asteroid City* aconsegueix trobar aquesta veritat humana que fa que mirem cinema i ens emocionem.

Ningú pot refutar la validesa d'aquest autor ni tampoc la seva profunda creença en els seus mètodes. Malauradament per ell, però, una cerca ràpida per YouTube pot fer-te veure milers i milers de còpies del seu estil: des de paròdies fins a grans homenatges, tots tan ben fets i sobre temes tan diversos –la majoria quotidians–, que arriben a banalitzar el seu art. Però que és culpa seva que tothom l'hagi adorat tant?

Wes Anderson és un director amb un mètode establert, com ho fou Woody Allen o Terry Gilliam, i no necessita sorprendre ningú en la seva següent pel·lícula, sinó perfeccionar el seu estil fins a la inanició. Wes Anderson, com els altres dos, cada cop reduirà més el seu públic –que també serà més militant–, i li costarà més finançar les seves pel·lícules, però la seva llegenda perdurarà bastant de temps. És més, és possible que passats els anys veiem que les seves pel·lícules milloren constantment, i les seves últimes obres acabin essent les més valuades. L'altra opció és que es torni un cinema tan autoreferencial i complaent que no pugui anar més enllà de l'autoparòdia. Veig molts autos... Oh! M'hauria estalviat tantes paraules si hagués parlat de narcisisme des del principi...

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Pepe Rivero i Ángela Cervantes, al Cicle de Jazz de l'Ametlla

'Olas y Arenas', amb Pepe Rivero i Ángela Cervantes. 12è Cicle de Jazz de l'Ametlla. Can Planatada. Dissabte, 24 de juny, 20h.

En format quintet, el músic cubà Pepe Rivero, un dels nous noms de l'escena jazzística internacional, i la cantant eivissenca Ángela Cervantes, presentaran el treball *Olas y Arenas*, el particular homenatge a Sylvia Rexach (1922-1961), cantant, compositora, poetessa i guionista de comèdia.

Flamenc jazz a Cardedeu

Flamenco Vibes. Marc Miralta, Pau Figueres i Manel Fortià. Tarambana, Cardedeu. Diumenge 25 de juny. 18.30.

Marc Miralta, un dels referents del flamenc jazz del país, s'acompanya de dos músics de referència en el seu nou projecte. Des del vibràfon adapta temes de Paco de Lucía, estàndards de jazz, temes originals i improvisacions obertes.

CINECLUB

CINEMA CASALS GRÀCIA

Diumenge 25 de juny - 19h
Manlleu

CAN COSTA CENTRE CULTURAL

Dijous 29 de juny - 20.30h
Taradell

EL CELLER DE CARENÇÀ

Diumenge 2 de juliol - 18.30h
Martorelles

CICLE GAUDÍ

'El sostre groc'

Espanya 1922. Dir.: Isabel Coixet. Documental. El 2018 un grup de nou dones van presentar una denúncia contra dos dels seus professors de l'Aula de Teatre de Lleida per abusos sexuals ocorreguts entre els anys 2001 i 2008, quan eren unes adolescents. Va ser massa tard. Per por, per vergonya, perquè van trigar molt de temps a entendre i pair el que havia passat, la denúncia va arribar quan el cas ja havia prescrit i es va arxivar. El que no sabien és que, malgrat que el cas havia prescrit, els seus testimonis estaven obrint una porta on, potser, no tot estava perdut.

Nominat a millor documental als Premis Goya de 2022. Premi TVE Otra mirada al Festival de San Sebastià de 2022. Premi Gaudí al millor documental el 2022.

**Nou netejafons de
piscines B3-WA73R**

Neteja més eficient amb
modalitat RE-WATER, que
purifica i potabilitza l'aigua per
al consum humà.

*No sabem com serà
la jardineria del futur,
però Vicreu hi serà.*

Neteja piscines
des de 290,00 €

NETEJA — PISCINES

Jardineria intel·ligent
T 93 889 33 52
@ vicreu
vicreu.net

VICREU